

POSUDEK VEDOUCÍHO

bakalářské práce **Barbory Kocábové**

studentky IV. ročníku oboru navazujícího magisterského oboru *Prezentace a ochrana kulturního dědictví* na FF UHK,

Věznice v Uherském Hradišti v prvním desetiletí komunistického režimu v ČSR,
HÚ FF UHK, 2018, 41 s. a přílohy.

Bakalaureantka B. Kocábová ve své práci realizovala pokus o spojení politických dějin perzekucí československého komunistického režimu s konkrétní destinací, která měla ústřední dopad na vyšetřované a vězněné osoby v politicky motivovaných soudních procesech – s věznicí v Uherském Hradišti. Jde o vítaný vhled do tematické spojnice několika historických fenoménů padesátých let.

V pěti hlavních tematických celcích postupuje autorka logicky od rešerše dostupných znalostí o politických procesech, přes správně vybrané regionální fenomény (operace „Světлана“), po deskripci nápravných zařízení, jejichž tematickým centrem je právě uherskohradištská věznice. Tu neponechává autorka „ve vzduchoprázdnu“, ale celkem vhodně ji začleňuje do celistvosti dějinných událostí, které s ní souvisí.

Zvláštní část věnuje fenoménu vězeňství jako celku, správně vidí, že již samotné zřízení a vnitřní fungování představuje perzekuční aparát. Při tomto zpracování prošla bakalaureantka vhodné množství archivních pramenů, které vytěžila s maximální měrou. Nezdráhá se ani propojení osobnostních dějin, které měly s tématem svou souvislost – vražda A. Schramma, osoba Aloise Pohunka, atd. Celá práce je vhodně uzavřena závěrem, v němž autorka svůj výzkum sumarizuje. Přílohy považuji za vhodně zvolené.

Toto všechno jsou bezesporu kladné stránky práce. Pokud bych měl jmenovat (jak je mou povinností) jistá negativa, patří mezi ně poněkud chaotický poznámkový aparát (nedrží se předepsaného úzu), čtenář by jistě ocenil biogramy klíčových osobností v celku (např. v příloze), nemluvě o číslování kapitol, které by jistě orientaci v textu usnadnilo. Na kterých místech autorka zbytečně rychle „odbíhá“ od tématu, jako by nechtěla překročit jistou půdu výpovědní hodnoty pramenů a uchylovat se k vlastním dedukcím či hypotézám. Budiž mi rozuměno: snaha o objektivitu je samozřejmě cenná součást historické práce, avšak čtenář by jistě ocenil hlubší vhled do problematiky např. procesů s vězeňskými dozorci, pokud by byl opřen o komparaci s podobnými událostmi popřevratové éry, více ukotvené v tisku. Tato torzovitost někde ubírá jinak celkem čtivému textu na zajímavosti a nutí čtenáře se ptát po dalších souvislostech, které v textu očekává.

Nejde však o námitky, které by bakalaureantce bránily úspěšně práci obhájit. Vezmeme-li v úvahu skutečnost, že se jedná o první autorčin realizovaný výzkum, pak

můžeme tvrdit, že B. Kocábová zvládla základy historického řemesla tak, jak jsou požadovány od kandidátů bakalářského vzdělání.

Doporučuji tedy, aby bakalaureantka **přistoupila** k obhajobě předložené práce. **Hodnotím ji známkou** jako původní autorský text se zajímavým tématem i solidním standardním zpracováním.

V Děčíně dne 16. 8. 2018

PhDr. Tomáš Hradecký, Ph.D.

odborný asistent, tajemník

Historický ústav FF UHK